

Testimoni o culpable?

Aileen Gualsaqui de la Torre

El pànic i la solitud s'apoderen de l'habitació. La porta tancada redueix l'espai. A dins hi ha una noia sanglotant, cridant-se a si mateixa i al seu reflex per coses per les quals no s'hauria de culpabilitzar. La ira l'atemoreix i el remordiment la consumeix. En un tres i no res etziba un cop de puny i davant seu queda un mirall partit en milers de trossets, uns més grans, uns altres més petits, un mirall on després d'aquell acte queda gravat el dolor i la poca esperança de sortir d'un bucle al qual ella no ha volgut entrar. Ara té una mà immòbil plena de resquills de vidre. Cauen una gota, dues, el vermell omple un terra plede fragments que reflecteixen l'escena des de sota. Veig que ella tanca els ulls intentant oblidar aquelles paraules que li queden clavades per tot arreu com petites estelles. S'ajup i amb un trosset de mi comença a traçar les mateixes línies que dies abans ja s'havia dibuixat, però que ara són vermelles de nou. I jo em sento culpable per què no puc fer res per salvar-la, veig com les gotes de sang cauen sobre meu i veig com mor a poc a poc. Després de tot només soc un mirall, testimoni d'una escena en la qual no puc fer res.